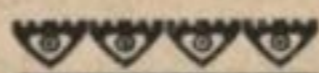

hišće k Wjacławej: „Luby Wjacławje, zasy so naju puće džěla, a Bóh wě, hač so hdy zasy wohladamoj. Ja sym će rad měł, tak dołho kaž smój hromadže, a sym so wjeselił, zo je so či wšo tak derje poradziło. Ja přeju tebi tež za cyłe dalše žiwjenje wjele zboža, hdžežkuli budžeš přebywać. Myslu sebi, zo drje so bórzy wróciš, z wotkelž sy přišoł, mjenujcy do rjaneje Łužicy. Tuž postrow mi tam wšěch znatych a“, přistaji ryceř žortujo, a sćeže sebi jednory zloty pjeřšćeň z porsta, „tu chcu tebi mału dopomnjeńku dać; pjeřšćeň džěn móžeš doma někomu na porst tyknyć, kiž zawěsće tež z radosću na tebje spomina, koho měnju, to drje sam najlěpje wěš!“

Wjacław so začerwjeni a prjedy hač móžeše so ryceřej za wšě dobroty džakować, poskići jemu tutón ruku a wotjěcha skoku za swojimi wojakami.

VII.

Skónčenje.

Zyma je so minyła. Ze zlotym klučikom svojich pruhow je miłe slónčko rjane nalěčo ze zymskich putow wuswobodziło. Cyła stwórba hotowaše so do rjaneje zeleneje drasty, zo by